

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.383 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en voogd P. VAN MEERSCHÉ en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en van Ossetische origine te zijn. U bent minderjarig.

U woonde in Khasavurt (Dagestan – Russische Federatie) vanaf uw geboorte tot 1999. Vanaf 1999 woonde u in Fiagdon (Noord-Ossetië – Russische Federatie) tot begin oktober 2007. Daarna woonde u nog twee weken bij uw moeder in Andijski (Dagestan – Russische Federatie) tot uw vertrek naar België.

U kende geen problemen voor september 2007. Eind september 2007 vond u een granaat in een kist in een schuur. Samen met een vriend Farniyev Mairbek, Arthur Plijev, Arthur Muradjiane, Aslan Plijev gingen jullie naar een meer. U discussieerde met Mairbek wie de granaat in het meer zou gooien. Arthur Plijev stak de granaat in uw hand, en hij zei dat u de ring uit de granaat moest trekken en in het meer moest gooien. U gooide de granaat en u

ging op de grond liggen. U hoorde een luide ontploffing, en ook het geschreeuw van Arthur Plijev. U zag hem liggen tussen de bomen, helemaal bebloed. Omdat u was gaan liggen bij het gooien van de granaat, had u niet gezien wat er gebeurd was. U bent gevluht samen met Mairbek, en de twee anderen zijn bij Arthur Plijev gebleven. U hebt nadien naar een klasgenoot gebeld die vlak bij Arthur woont, en die zei dat Arthur naar het dichtbij zijnde ziekenhuis was gebracht. U liep naar huis, u nam al uw documenten, en u vertrok naar de stad Vladikavkaz. Uiteindelijk bent u – voor uw vertrek naar België nog twee weken bij uw moeder gaan wonen in Andijski. Heel uw dorp Fiagdon was in shock, en de politie zocht u omdat de jongens hadden gezegd dat u die granaat had gegooid. Die twee andere jongens waren meegenomen door de politie voor verhoor, en zij hebben alle schuld op u gestoken. U vreest dat de ouders van Arthur u zouden vermoorden omdat door u hun enige kind slachtoffer was geworden. Er zijn ondertussen ook oproepingsbrieven voor u toegekomen in Fiagdon. U had in Andijski voortdurend ruzie met uw stiefvader.

U verliet de Russische Federatie in november 2007, en dan reisde u met een auto richting België. U kwam België binnen op 19 november 2007, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 19 november 2007.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in de Russische deelrepubliek Noord-Ossetië omdat u een granaat had gegooid waarbij uw dorpsgenoot Arthur Plijev zonder dat het uw bedoeling was gewond was geraakt (CGVS, p. 5, 8 11).

Uit uw verklaringen tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u vreest dat de ouders van Arthur u zouden vermoorden omdat u de oorzaak was van de verwondingen van hun zoon, zelfs nu Arthur aan de beterhand is (CGVS, p. 10 en 13).

U geeft aan dat de politie u niet zou kunnen beschermen tegen de ouders van Arthur omdat het om bloedwraak gaat (CGVS, p. 10), en u geeft aan dat Arthur nog leeft, maar dat het voor de ouders van Arthur voldoende is dat hij gewond is geraakt om bloedwraak te willen (CGVS, p. 13). U geeft aan niet te weten of de politie de ouders van Arthur kan duidelijk maken dat geen geweld wordt getolereerd, en u geeft aan niet te weten of uw familie met de politie is gaan spreken om aan te geven dat de familie van Arthur u bedreigt (CGVS, p. 12).

Hierover dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat u minderjarig bent, u niet aannemelijk kan maken dat er sprake zou kunnen zijn van bloedwraak nu Arthur volledig herstellende is, en dat u niet aannemelijk kan maken dat de ouders van Arthur u zouden blijven viseren nadat hun zoon herstelt van de opgelopen verwondingen.

Bovendien kan worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat u zich niet hebt geïnformeerd via familie en vrienden of u geen mogelijke politiebescherming kon krijgen in de Russische Federatie tegen de bedreigingen van de familie van Arthur.

U verklaart verder tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u vreest dat u, omwille van het feit dat u die granaat hebt gegooid, wel eens achter de tralies zou kunnen belanden en u geeft aan dat u door de politie wordt gezocht (CGVS, p. 9 en 11).

U geeft ook aan dat u inderdaad gemeenrechtelijke feiten hebt gepleegd, zonder dat u dat wou doen (CGVS, p. 10). U verklaart verder dat u niet weet of de politie u als minderjarige kan arresteren, en u stelt dat u niet weet op grond van welke beschuldiging u zou kunnen opgesloten worden en dat u niet weet welke maximumstraf u zou kunnen krijgen voor het verwonden van een persoon (CGVS, p.10 en 11). U geeft verder aan dat u niet weet of er een eerlijk proces zou volgen, en u stelt niet te weten of de politie de omstandigheden van het accident onderzocht heeft (CGVS, p. 11).

Hierover dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat u minderjarig bent, er toch minimaal kan verwacht worden dat u van de meest elementaire zaken op de hoogte zou zijn, en dat u toch in staat zou moeten zijn om aan te geven welke concrete gevolgen de gemeenrechtelijke feiten die u gepleegd heeft, zouden kunnen hebben. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat nergens in uw verklaringen kan worden aangetoond dat u omwille van de gemeenrechtelijke feiten, die u toegeeft begaan te hebben, een buitensporige bestraffing zou kunnen verwachten van de autoriteiten.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u absoluut geen begin van bewijs aanbrengt waarin u daadwerkelijk zou kunnen aantonen dat u effectief een dorpsgenoot hebt verwond met een granaat, en dat u daardoor blijvende problemen zou kennen.

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

U bent niet in het bezit van documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift van 25 juli 2008 op een schending van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op een manifeste beoordelingsfout.

Verder beroept hij zich op de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en op artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde, bijgevolg kan de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd.

2.3. Verzoekers verwijzing naar de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het kader van een uitzetting is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706).

Hetzelfde geldt voor artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dat overigens geen directe werking heeft zodat de schending ervan niet dienstig kan worden opgeworpen.

Aangenomen wordt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/4 §2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beoordeling maakt het voorwerp uit van dit arrest.

2.4. Wat betreft de beweerde schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze uitwerkt hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

2.5. Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals geoordeeld dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de Vreemdelingenwet worden genomen door de Commissaris-generaal.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat precies aan te geven waarom de Commissaris-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan, of hoe deze beweerde handelswijze de conclusie van de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

2.7. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen en fouten verzoeker zou kunnen bedoelen.

2.8. Wat betreft de prejudiciële vragen, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot de loutere theoretische stelling dat hij recht heeft op een beroepsmogelijkheid met volle rechtsmacht zonder concreet aan te geven op welke wijze de behandeling van zijn beroep niet voldoet aan de vereiste van volle rechtsmacht

Tevens werd reeds beslist dat verzoekers wel degelijk beschikken over een beroep in volle rechtsmacht en dat de rechten van verdediging op geen enkele wijze worden geschonden (zie tevens GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008; R.v.St., beschikking nr. 2847, 12 juni 2008). Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht (HvJ 27 juni 2006, zaak C-540/03; R.v.St., nr. 182.963, 15 mei 2008). De Raad gaat om deze redenen niet in op het verzoek beide prejudiciële vragen te stellen.

2.9. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motivering inhoudelijk betwist en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3. Verzoeker voert aan dat hij geen rechtstreekse contacten heeft met zijn ouders en familieleden, en dat hij daardoor niet eenduidig kon antwoorden op vragen van het Commissariaat-generaal. Hij wil zijn vader niet contacteren opdat niemand zijn verblijfplaats hier zou kunnen achterhalen.

Verzoeker stelt niet te kunnen rekenen op politiebescherming aangezien hij wordt verdacht van het gebruik van ontplofbare stoffen en de politie ervan op de hoogte is dat hij zich tot zijn moeder wendde, die etnisch Tsjetsjeense is.

Verder stelt verzoeker dat hij juist wél verklaarde dat hij in de gevangenis zou worden opgesloten, gezien er gespecialiseerde jeugdgevangenissen bestaan, maar dat hij niet weet hoe lang hij zou worden opgesloten. Verzoeker stelt echter te vrezen minstens één dag te worden opgesloten (zie verzoekschrift).

Verzoeker stelt geen eerlijk proces te zullen krijgen aangezien de familie van het slachtoffer rijker en machtiger is dan zijn familie; hij wijst er op dat zijn vader werd gearresteerd en dat een oom van het slachtoffer een hoge functie bekleedt.

Aangaande het ontbreken van bewijs over het gebeurde schermt verzoeker dat hij toch moeilijk een foto van het slachtoffer kon nemen of een attest vragen aan diens ouders.

Verzoeker beweert dat hij zijn documenten vergeten heeft in de auto waarmee hij naar België kwam en dat hij om nieuwe documenten te bekomen zich zou moeten wenden tot de politie in zijn land van herkomst, wat te gevaarlijk is voor hem.

4.1. De motivering van de bestreden beslissing eindigt door te stellen dat: *"Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u absoluut geen begin van bewijs aanbrengt waarin u daadwerkelijk*

zou kunnen aantonen dat u effectief een dorpsgenoot hebt verwond met een granaat, en dat u daardoor blijvende problemen zou kennen.”

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag van 3 juni 2008, p. 11) dat hij via zijn tante Zarema die in België woont, vernam dat er in verband met de rechtzaak die tegen hem is aangespannen naar aanleiding van het onvrijwillig toebrengen van verwondingen aan zijn vriend, Aslan Plijev, verschillende oproepingen bij hem thuis in zijn land van herkomst, zijn toegekomen.

4.2. De Raad stelt vast dat ondanks het feit dat hij op de hoogte was van die convocaties, hij noch bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, noch nadat hem dit in de bestreden beslissing werd tegengeworpen, die oproepingen heeft voorgelegd, noch een poging heeft ondernomen om die voor te leggen.

Verzoeker heeft voor dit in gebreke blijven geen excuus.

Noch zijn onwil om rechtstreeks in contact te treden met zijn vader, noch zijn minderjarigheid betekenen een verrechtvaardiging; hij brengt geen enkele indicatie bij dat het eventueel contact met zijn vader niet via bedoelde tante kon verlopen en gezien hij van dezelfde tante had vernomen dat er oproepingen voor hem waren, hij zelfs als minderjarige, had dienen te weten dat hij als asielzoeker minstens pogingen diende te ondernemen om eventueel na bijstand te hebben gevraagd aan zijn tante, die convocaties voor te leggen.

Zijn verklaring dat *“zijn tante hem niets verplicht is “* (zie het verhoorblad, p. 12) is in strijd met de redelijkheid en wordt door de Raad niet aanvaard.

De verplichting die op een asielzoeker rust om bewijselementen bij te brengen tot staving van zijn relaas, werd door verzoeker zwaar met voeten getreden en vernietigt zijn geloofwaardigheid omtrent het effectief plaatsvinden van het ‘ongeluk’.

Verzoeker laat zich trouwens betrappen op een wezenlijke tegenstrijdigheid in zijn verklaringen als hij (zie voormeld verhoorblad, p. 11) enerzijds op de vraag *“Weet u of de politie de omstandigheden van het accident heeft onderzocht?”* antwoordde *“Weet ik niet”* en op de vraag *“Zou u opgesloten worden als de andere jongeren zouden getuigen in de rechtszaak...?”* antwoordde *“Ze hebben aangegeven dat ik de granaat geworpen heb.”* wat inhoudt dat er dus toch een politieonderzoek is geweest, hetgeen bevestigd wordt door zijn beweringen omtrent de convocaties -die hij evenwel nalaat voor te leggen- (zie hoger).

5.1. Verzoeker verklaart dat indien hij na het ongeval ter plaatse was gebleven, de politie hem zou hebben opgesloten (Vraag :*“Op grond van welke beschuldiging?”*, Antwoord *“Weet ik niet, misschien omdat door mijn toedoen iemand geblesseerd is geraakt”,* Vraag : *“Gemeenrechtelijke feiten ?”*, Antwoord *“Ja, maar ik wou het niet doen”* (zie het verhoorblad, p. 10).

5.2. De Raad ontwaart in de antwoorden van verzoeker opgenomen in het verhoorblad, nergens dat de strafvervolgung die verzoeker beweert die tegen hem is opgestart –maar waarvan hij geen enkel bewijs bijbrengt, zie hoger-, een ander dan gemeenrechtelijk karakter zou hebben en derhalve een aanzet zou betekenen voor de vraag om internationale bescherming.

6.1. Verzoeker verklaart dat de ouders van Arthur uit zijn op bloedwraak.

6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker van deze bewering ook geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

De Raad bedoelt met deze vaststelling hoegenaamd niet dat verzoeker zoals op de vraag naar bewijs van het voorval, zoals hij uitlegt *“hij toch moeilijk een foto van het slachtoffer kon nemen of een attest vragen aan diens ouders”*, zich een attest van bloedwraak zou laten verzenden, wél dat verzoeker poogt aan te tonen dat de geschetste context (zie het

verhoorblad, p. 11), namelijk een knaap die in een ongeval onvrijwillig een meerderjarige vriend verwondt, die de granaat heeft gemonteerd en hem heeft gevraagd deze tot ontploffing te brengen, in zijn land van herkomst bloedwraak betekent.

De bewijslast rust, het weze herhaald, op de asielzoeker; de commissaris-generaal hoeft niet bij te dragen in het aannemelijk maken van het relaas.

6.3. De Raad stelt ook vast dat verzoeker zijn bewering dat de politie hem geen enkele bescherming zal bieden, niet aannemelijk maakt, noch door in concreto hun onthouding te illustreren, noch door een indicatie bij te brengen als dewelke de Raad bedoelt onder punt 5.2..

6.4. Bij bovenstaande vaststellingen voegt zich nog de afwezigheid van enig identiteitsdocument in hoofde van verzoeker.

Er werd inderdaad geen enkel document bijgebracht omtrent verzoekers identiteit, nationaliteit, herkomst en woonplaats.

Verzoekers bewering dat hij zijn documenten vergeten is in de auto die hem naar België bracht, zet de afwezigheid van enig document alleen maar in de verf.

7. Gelet op wat voorafgaat wordt aan verzoekers relaas geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

8.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

8.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij een gevangenisstraf riskeert, oordeelt de Raad dat hij niet aannemelijk maakt dat de straf die hij naar zijn verklaringen als veroorzaker van het ongeval zou krijgen, een ander dan gemeenrechtelijk karakter zou hebben; er zijn dus geen aanwijzingen dat daaromtrent internationale bescherming zou moeten tussenkomen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 december 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE